

Alhora

Les contradiccions i contraccions pròpies del procés, el repte urgent de la feïnada que queda encara per fer i la necessària agenda per la ruptura democràtica, el procés constituent i la transformació social s'han mal barrejat les darreres setmanes amb el desencontre del debat pressupostari, els càlculs electorals espuris, les recomposicions partidistes i unes quantes mediocritats que el país arrossega. Retrovisor i retrospectiva, rere el 27S sembla que més que enlairar-nos, estem encara debatent a peu de pista, pendants de com seran el trajecte, el bagatge, la tripulació i el pilotatge. És així i més val dir-ho i reconèixer-ho.

Atribuir, però, com a boc expiatori, tots els mals a la CUP pot resultar rendible electoralment a curt termini, simplista políticament i contraproduent en perspectiva, però no aporta res –o més dificultats afegides– a l'escenari determinant que haurem d'afrontar aquesta tardor, com a país, com a societat i com a projecte polític d'unitat popular. Qüestió de confiança, la CUP, que no forma part del sistema nascut el 1978 contra les aspiracions populars –tot el contrari, hi va néixer en contra– sempre ha rebutjat la màxima cínica “allò que es diu en campanya, queda en campanya”.

Alhora, les tensions i els debats estratègics inherents al procés –full de ruta, ritmes i temps, unilateralitat, pla de joc, procés constituent– també han travessat –com no podia ser d'altra forma en una organització viva, arrelada i dinàmica– la pròpia CUP. El que prova de fer la majoria social d'aquest país –canviar les coses– no és pas fàcil i aquell debat intern va arribar al punt singular, prou conegut, d'assolir un empat matemàtic de 1.515 vots, produït a l'Assemblea de Sabadell abans del debat d'investidura. Els fets viscuts recentment lliguen directament amb aquesta dinàmica –dues posicions divergents on una guanya democràticament i assembleàriament amb marges estrets– més que no pas amb les injustes acusacions llançades imprudentment, contra una forma de funcionament assembleàriament i radicalment democràtica, que és la que lliurement vam triar i la que, per sort, ens autodefineix. Podem entendre perfectament la impotència que genera l'empat, els dubtes, la frustració reiterada o la dissidència necessària dels nostres companys, però mai la forma com s'ha gestionat. Alhora i també, és obvi que aquest debat intern –on conviuen diferents sensibilitats– ha generat una estesa percepció que alentíem –i no precipitàvem, garantíem o acceleràvem– una legislatura que, definida com a excepcional i arrencant amb la històrica declaració del 9N, encara resta oberta i amb totes les possibilitats a l'abast, però amb el temps esgotant-se. Sent així, perquè sempre escoltem i palem l'orella, pertoquen aleshores les pertinents disculpes a tots aquells que creuen que no hem estat a l'alçada. I la petició que escoltin les nostres raons i arguments: res del que diem o fem és endebades i també despullen les contradiccions, interessos i alguna vergonya del propi procés.

A la CUP –totes els que la fan possible i real– necessitem posar les llargues i fitar lluny; anticipar-nos als debats que vindran, superar l'esquema d'empat permanent i repensar la tardor immediata amb certa calma i impuls resolutiu. Amputats no servirem i l'única sortida és anar a la una. Ens calen més que mai llocs comuns, esforços compartits i reflexions recíproques, per establir una estratègia clara, amb les aportacions imprescindibles de totes les sensibilitats i amb el respecte a tota discrepància, que sempre ens enriqueix i ajuda a afinar, valorar i matisar tota decisió. Units encara en la nostra pluralitat i complexitat diversa, perquè la CUP mateixa és també un mirall del país, dels sectors socials més colpejats i de totes les lluites obertes. Encabir, eixamplar i no renunciar a la radicalitat democràtica és bàsic; enfortir el moviment popular i la cultura assembleària també; Però requerim també d'una opció resolutiva, on la unió multipliqui la força i la hipòtesi del potencial de la ruptura independentista unilateral agafi volada, més encara davant de l'Estat demofòbic, autoritari i neoliberal que ens assetja, dia sí i dia també.

Cap mar en calma no ha fet mai expert cap mariner. I tot camí es fa sempre caminant, sortejant les pedres –les que ens posen i les que, a vegades, ens posem nosaltres mateixos– i avançant a pas ferm i sense cap pas en fals. La CUP, certament, afronta ara el major debat polític que hagi viscut mai abans. I ho farà com sempre, a la caputxina, i entre totes i tots, debatent i cercant des de la intel·ligència col·lectiva per posar-nos al servei de les classes populars i de la causa política catalana cap a la llibertat. Però passa, també, com assenyalava recentment Julià de Jòdar, que alguns comencen a entendre que la CUP no serà pas la minyona de la finca ni que, en nom d'una necessària unitat a vegades malgirbada, s'empassarà tots els gripaus. Ni àngels ni dimonis, la CUP és de totes i tots les que la fan possible arran de barri i municipi i no seria res sense la seva militància. A diferència d'altres propostes polítiques –ancorades en el marqueting polític i el plató; que creuen més ja en els *spin doctors* que en l'autorganització social; que semblen haver bescanviat Gramsci per Maquiavel– el procés polític català només reeixirà si va acompanyat d'un sòlid procés social. Per la CUP, recuperant allò polític enfront a 'la política', el procés social és la clau de volta quan el motor sempre ha estat la gent i no podem repetir el criticat esquema del 78 a la catalana. Això també són tasques pendents: teixir un equilibri permanent entre l'endins i l'enfora, desplaçant a l'activació popular i el compromís social el nervi del procés.

Tot plegat, alhora i més encara, si tenim en compte que, el proper 26J, aclarirà de nou que, en malaurada absència d'una via democràtica cap a la independència, caldrà construir de seguida una via independentista cap a la democràcia. Pedagogia de la llibertat i diguin el que diguin els franctiradors del sistema, la CUP complirà, enguany, 30 anys arran de terra, de barri i de Països Catalans. Són ja tres dècades de resistència política de base, de reteixir un municipalisme alternatiu al servei de les classes populars, i també de durs aprenentatges continuats sobre com impacta un capitalisme corrupte en el nostre país, en l'estructura social i en l'entorn ecològic. És hora també d'arremangar-se: de l'afalac ens hem de defensar sempre i de la crítica aprendre com mai. Revisar errors, superar limitacions i gestionar contradiccions des de l'obrador, que és on sempre és fa la feina.

Finalment, sempre queda la dialèctica, el contrargumentari i la contraprogramació dels contraris. A propòsit dels feixismes a l'Europa d'entreguerres, deia Gramsci que tot autoritarisme era el pòsit que deixa una revolució fallida prèvia. A cavall de l'esperança i la por. A l'esperança mai no vençuda per la qual restem obligats a sortir-nos-en cal oposar-hi sempre l'antídot, el risc, de saber que també podem fracassar. Evitar fracassar i garantir reeixir. És temps de desllorigar. Camí llarg i passa curta, és temps d'anar alhora. De suar la samarreta. I si cal, de perdre-ho tot en l'intent. Perquè sempre tornarem a recomençar, que és la història de la resistència d'aquest poble.

Albert Botran, Anna Gabriel, Benet Salellas, David Fernández, Eulàlia Reguant, Ferran Carbonell, Gabriela Serra, Hugo Alvira, Isabel Vallet, Joan Garriga (Nana), Josep Manel Busqueta, Julià de Jòdar, Laia Altarriba, Laura Rafecas, Llorenç Casanova, Mireia Boya, Mireia Vehí, Neus Montaner, Nora Miralles, Pilar Castillejos, Quim Arrufat, Sergi Saladié, Xevi Generó, Òscar Simón.